At være i stand til at forstå fremtiden

5. august: Kommentarer fra universitets- og finansøkonomer dukker op på 50-årsdagen for "Nixons chok" den 15. august 1971, slutningen på efterkrigstidens guldreservebaserede Bretton Woods-system, hvilket har frembragt et halvt århundrede med industriel tilbagegang, spekulative optøjer, gigantiske gældsbobler og krak, stadigt ringere realløn og levevilkår, kollapsende folkesundhedskapacitet og nu en dødelig global pandemi.

Kommentatorerne har kun et ringe begreb om, hvad der skete den 15. august, bortset fra at de nævner Nixons tarif-, løn og priskontrol, dollardevaluering og angreb på "spekulanter". De vil ikke indse, hvad det har gjort mod amerikanske og europæiske økonomier og udsigterne til udvikling for asiatiske, afrikanske og sydamerikanske nationer; de kan bestemt ikke have forstået, hvad der skete dengang. Den usædvanlige økonom og statsmand Lyndon LaRouche indså det både på daværende tidspunkt og flere år før Nixon blev presset ind i sin fumlende rolle i "chokket".

I disse kommentarer nævnes ikke den afgørende rolle af Harold Wilsons britiske regering og Bank of Englands handlinger, som hamrede løs på FDR's Bretton Woods-system, indtil man pressede Nixon og hans inkompetente team med Arthur Burns, George Shultz og James Baker III til at nedlægge det. Wilson forsøgte og mislykkedes med at få parlamentet til at devaluere pundet i 1966. Derefter, efter at have indført alvorlige nedskæringer, anbefalede hans regering i 1967 igen en devaluering af pundet på 15%, og parlamentet devaluerede det med 14% i november uden at koordinere med andre større nationer igennem Bretton Woods-procedurer. I samme periode åbnede Bank of England to gange et "guldvindue", hvor britiske finansielle virksomheder kunne handle med deres dollars for guld og gøre krav gældende

overfor det amerikanske finansministerium.

Det var på baggrund af disse handlinger i London, at LaRouche lavede sine unikke prognoser fra 1967, nemlig at Bretton Woods ville blive brudt op ved "omkring slutningen af årtiet".

Kommentarerne ved 50-året spiller på påstanden om, at "dollaren har bevaret sin forrang" siden da på grund af markeder og finansielle kræfters evne til selv at oprette gældsforpligtelser i dollars, på trods af Nixon-chokket! En kommentar i 'Project Syndicate', af en Princeton-økonom, er meget åbenbar: ”Private finansmarkeders magt til at skabe penge – amerikanske dollars – gjorde 'greenbacken' (dollaren, *red*.) endnu mere central”.

LaRouche sagde i år 2000 i "Trade Without Currencies", at den amerikanske dollar i perioden 1945-66 var verdens reserve baseret på høj amerikansk arbejdsproduktivitet og en stærk kapacitet til eksport af kapitalgoder; dette var igen basis for Bretton Woods’ relative succes. Efter dette tidspunkt, sagde han, var dollarens styrke som reservevaluta støt faldende, hvilket gjorde et nyt internationalt kreditsystem påtrængende; i år 2000 havde han i årevis efterlyst et nyt Bretton Woods, hvis mål var kreditudstedelse til "store projekter" i udviklingslande.

I historien om Lyndon LaRouches udødelige bidrag til økonomisk videnskab og menneskelige fremskridt har denne dato i 1971 en fremtrædende plads. Ved sin enestående evne til flere år forinden at forudsige "chok"-afslutningen på dollaren baseret på guldreserver – dengang endog anerkendt af amerikanske gennemsnitsborgere som en stor og ildevarslende ændring – udmærkede LaRouche sig, frem for andre økonomer og politiske ledere, ved sine magtfulde ideer.

Allerede i 1967, da han så, hvad der var på vej, foreslog LaRouche i en massecirkuleret pjece en ny politik for udvikling af den 3. verden gennem kredit til finansiering af

eksport af kapitalgoder, som det højere mål for den voksende anti-Vietnam-krigsbevægelse. Inden for et årti havde han skaffet de 'alliancefrie' nationers støtte til en international udviklingsbank, med det formål at begynde at genoprette Bretton Woods, i lighed med hvad FDR havde tiltænkt Verdensbankens rolle i udviklingen af sektorprojekter inden for udvikling af ny infrastruktur. Og inden for samme årti havde han tiltrukket sig magtfulde fjender på Wall Street og i London, der fabrikerede vilde bagvaskelser og dannede en "Get-LaRouche Task Force" for at få ham retsforfulgt og fængslet.

Ved at se 50 år frem fra den begivenhed i 1971, der havde bevist hans metode til fysisk økonomi, kunne LaRouche se de kommende alternativer i verden efter Bretton Woods: Stadig mere uhæmmet spekulation, som styrer kollapsende industrier, indførelsen af det, han kaldte "schachtiansk fascisme" Inden for økonomisk politik, depression og en potentiel biologisk holocaust af pandemier; eller et nyt internationalt kreditsystem for eksport kapitalgoder og udvikling.

Halvtreds år senere står valget nu imellem LaRouches opfattelse af et nyt Bretton Woods, eller en malthusiansk affolkning forklædt som "Green New Deal". Schiller Instituttets 50-årsdags-konference, 14. august, 2021, vil præsentere LaRouches tankegang i handling: "So, Are You Finally Willing To Learn Economics?"

Tilmeld dig: https://www.larouchelegacyfoundation.org/news/august-15